

LBRIS

We know
books

Pe valurile vieții

Anamaria Chirilă

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIRILĂ, ANAMARIA

Pe valurile vieții / Anamaria Chirilă

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-272-4

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2024, Anamaria Chirilă

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

<i>Partea 1 Iubirea</i>	7
Capitolul 1 Corabia piraților	9
Capitolul 2 Începutul	23
Capitolul 3 Spre noi orizonturi	27
Capitolul 4 Povestind cu Anita de Santeira	32
Capitolul 5 Insula Răzvrățiților	39
Capitolul 6 Negustorul și echipajul Concordiei	46
Capitolul 7 Scânteii de amor pe Concordia	53
Capitolul 8 Debarcarea de la Porto Bello	64
Capitolul 9 Chef în stil italian	68
Capitolul 10 Iubire, vin și voie bună	82
Capitolul 11 Medalionul	92
Capitolul 12 Fiesta	97
<i>Partea a 2-a Călătoria</i>	115
Capitolul 1 O întâlnire neprevăzută	117
Capitolul 2 Praf de pușcă și mărturisiri șocante	124
Capitolul 3 Duelul	135
Capitolul 4 Despărțirea	144
Capitolul 5 Întâmplările din Port Royal	148
Capitolul 6 Afaceri murdare	163
Capitolul 7 La bordul lui <i>The Gray Wolf</i>	169
Capitolul 8 Legenda Lupului Cenușiu	178
Capitolul 9 Semnul lupului	186
Capitolul 10 Pe urmele lui Smith	190

Capitolul 11 Lupta de la bordul lui <i>The Gray Wolf</i>	195
Capitolul 12 La vânătoare pe mare	200
Capitolul 13 Dragoste și răzbunare	206
Capitolul 14 Luptă în Țara Focului și a Gheții	212
Capitolul 15 La răscruce de drumuri.....	221
Capitolul 16 Muntele de Foc.....	232
Capitolul 17 Rătăciți în inima muntelui	242
Capitolul 18 Pământul care respiră	248
Capitolul 19 Omul din munți	252
Capitolul 20 Înapoi pe Concordia	258
Capitolul 21 Furia căpitanului Smith	263
Capitolul 22 Două corăbii, o singură destinație	268
Capitolul 23 Insula Nemuririi	270
Capitolul 24 Râul Pierzaniei	275
Capitolul 25 Cascada Domnului	280
Capitolul 26 Situații neașteptate.....	292
Capitolul 27 Decizii la răscruce	296
Partea a 3-a Chemarea destinului	301
Capitolul 1 Pe țărnișele spaniole	303
Capitolul 2 Secretul comandorului.....	309
Capitolul 3 Reședința ducelui de Verdini	314
Capitolul 4 Demascarea	323
Capitolul 5 Mândria lui Verdini	330
Capitolul 6 Cai Pur Sânge și alte întâmplări calare.....	338
Capitolul 7 Bârfele orășenilor	347

Capitolul 8 Clipa revederii	353
Capitolul 9 Musafiri la palat.....	360
Capitolul 10 Bani pentru sărmani.....	367
Capitolul 11 Noile bârfe	373
Capitolul 12 Pregătiri pentru marele bal	379
Capitolul 13 Invitația furată	386
Capitolul 14 Bandita misterioasă lovește din nou	392
Capitolul 15 Rătăcind.....	397
Capitolul 16 Marele bal.....	403
Capitolul 17 După o noapte lungă.....	418
Capitolul 18 Planuri mari, izbânde mici.....	427
Capitolul 19 Dragoste din interes.....	432
Capitolul 20 O veste bună și o veste rea	439
Capitolul 21 Înmormântarea.....	445
Capitolul 22 Ultima lovitură	450
Capitolul 23 Noapte de vis la palat	460
Capitolul 24 În căutarea fericirii	465
Capitolul 25 Când un val se zdrobește, altul se naște	471

Capitolul 1 Corabia piraiilor

Era o zi toridă din vara anului 1589. Țărmurile Lumii Noi se încrețeau departe la orizont. Goana după aur continuase să îi atragă pe navigatorii spanioli aici, de la Columb încoace. Granița dintre cele doua lumi căzuse de mai bine de un secol. Atlanticul nestrăbătut și misterios își deschisese porțile spre pământul bogățiilor, al mirodeniilor și al aurului. Regatul prospera.

O insulă mică se ridica din întinsul albastru. Părea încă sălbatică, brăzdată de munți îmbrăcați cu păduri tropicale. În vale se vedeau însă, urmele coloniștilor. Construcțiile lor se înălțau semețe, reflectând arhitectura tipică europeană. În port era agitație, zeci de corăbii acostau aici pentru a se aproviziona cu bogățiile acestei insule. "*Ce port bogat!*" este Puerto Rico, exclamase cândva și *Juan Ponce de Leon*.

Spre această insulă însořită, cu plaje veșnic mângâiate de valurile mării se îndrepta legănându-se o corabie. Nu se apropie însă prea mult de țărm, ci se oprii brusc. Ancora lovi puternic valurile, care sub greutatea ei masivă se împrăștiară speriate. Părea a fi o corabie spaniolă, una neîngrijită: frânghiile erau roase de anii grei care trecuseră peste ele, pânzele, îngălbenite de soarele arzător al verii, lemnul care fusese odată lăcuit își pierduse de mult strălucirea, iar pe latura dreaptă a navei se mai putea zări numele șters, scris cu litere mari și albe, neprețuite de timp: Concordia. Oamenii de la bord aveau o diversitate bogată de vârste. Doi mai bătrâni, într-o parte, stau și vorbesc la o sticlă de rom. Ținuta lor cândva impunătoare părea și ea distrusă de timp. Unul dintre ei avea chiar o proteză de lemn la piciorul drept. Amândoi purtau haine vechi, ponosite și cu gulerele roase.

În acea clipă, pe punte își făcu apariția un bărbat aflat la vârsta a doua, solid la corp și cu o privire firoasă, purtând o cămașă fără mâneci. În cap era complet ras, iar în ambele urechi avea câte un cercel de argint. În urma lui mergea un alt bărbat, cam de aceeași vârstă, dar slab, foarte slab, atât de slab că-i numărai coastele. Acesta din urmă are o față lungă și palidă, purtându-și părul în multe codițe împletite. În goana sa după celălalt, se împiedică la un moment dat de un tânăr negru ce dormea tolănit pe punte.

Ignorând ce se petrecea în jurul său, la pupă stătea privind orizontul un tânăr cu ochi mari și verzi, de un verde mai sclipitor decât smaraldul și nimeni nu îndrăznea să-l deranjeze. În privirea lui gânditoare păreau că se ascund prea multe planuri încurcate. Șuvițele șatene de păr îi cădeau drepte pe frunte, căutând să ajungă la sprâncenele-i arcuite. Pălăria maronie de pe cap îi umbrea apăsătoare chipul, a cărei formă nici prea lungă, dar nici prea lată, cu pielea netedă îi reflecta în profunzime tinerețea. Peste cămașa albă, agățată din loc în loc, purta un palton vechi, iar în picioare avea pantaloni lungi de culoare închisă, îndesați în cizme. La brâu, nu se sfia să-și arate, sabia și cele două pistoale atârinate.

La un moment dat, tânărul scoase din buzunarul paltonului o lunetă lungă și o duse la ochi. După ce sorbi prin ea întreaga zăre, lăsă să se citească pe buzele lui subțiri un zâmbet:

—Nimic la orizont.

Unul din bătrânii de mai devreme se apropie de el și îl atinse cu mâna pe umăr, reușind să-i capteze atenția.

—Doar nu gândești să te duci singur în port?

—Normal că nu. Cine-o să mai care atunci marfa? Îi iau pe Juan și Julio cu mine. spuse tânărul surâzător, arătând spre cei doi bărbați.

—Scuză-mă căpitane, dar cu mine cum rămâne? se repezi un tânăr brunetel, care tocmai ieșise pe punte.

—Doar ști că nu te iau amigo, ce mai insiști?

—Haide Jack! Tu niciodată nu te ți de cuvânt! îi reproșă acesta.

—Calmează-te, doar glumeam! spuse căpitanul luându-l de după gât și plimbându-se alene pe punte.

Chiar atunci, ușa corăbiei se deschise și în prag ieși o frumoasă domnișoară blondă, care cobora grațioasă treptele. Chipul ei era alb ca spuma laptelui, iar ochii erau un albastru atât de frumos, că întreg oceanul parcă se oglindea în ei. Fata purta părul împletit într-o coada lungă, iar în urechi avea cercei de aur. Corpul ei delicat era îmbrăcat cu o cămașă, peste care avea încheiată o vestă strâmtă. Picioarele subțiri erau și ele acoperite de pantaloni croiți după liniile corpului ei. Fata aceasta părea un înger în lumina dimineții.

Dintr-un salt ea fu în fața celor doi, iar ochii ei albaștrii se îndreptară repede spre tânărul căpitan.

—Ce mai e, Anita? întrebă el plictisit.

—Păi, știi... mă gândeam că dacă tot treci prin Puerto Rico poți să-mi cumperi și mie o pereche de cizme, astea vechi s-au rupt. sugeră ea lingușitoare.

—Poftim? Acum te-ai găsit? Știi că dacă mă prinde Marina Spaniolă sunt mort, iar tu vrei cizme? se încruntă el.

—Știam eu! Știam eu că nu mă iubești! începu ea dramatic. Mereu găsești motive ca să nu-mi iei!

—Anita! Anita! încercă el să o consoleze. Normal că te iubesc. Pe cine altcineva să iubesc? Tu ești tot ce mi-a rămas, dar privește și tu din perspectiva mea, nu e mai bine să furi niște cizme decât să le cumperi?

—Jack, tu nu vezi că greșești!? Așa ai furat și de la flota spaniolă, iar acum ești pe lista lor neagră. Vrei să fii spânzurat??? accentuă fata ultimul cuvânt.

—Normal că nu! râse Jack pe înfundate.

—Ți se pare amuzant? Ești un prost! Și știi ceva nu mai am nevoie de nimic de la tine! se enervă tânăra și o luă înspre ușa de pe care venise.

—Uau! exclamă tânărul ce asistase la discuția celor doi.

—Stai liniștit Antonio, o cunoști pe Anita, o pereche de cizme și totul se rezolvă. Îi zise Jack relaxat.

Tânărul zâmbi fără a-și mai da cu părerea.

Căpitanul își luă apoi oamenii și după ce urcară în bărci, porniră încet spre țarm. Aici, traseră bărcile pe plajă și le puseră la adăpost. După ce căpitanul se asigură că totul e în ordine, el le făcu semn oamenilor săi să îl urmeze. Împreună o luară atunci spre port, unde abia aveai loc să arunci un ac. Vânzătorii de mărfuri de toate felurile își deschiseseră din zori barăcile, așteptându-i pe cumpărători, care nu se arătau deloc puțini.

Jack îi oferi camaradului său câțiva galbeni, șoptindu-i niște vorbe care cu greu se auzeau în gălăgia iscată de mulțime, apoi se despărțiră. Căpitanul și ceilalți doi rămași cu el se strecurară cu greu printre oameni și ieșiră la docuri.

Nu departe, în port, printre numeroasele corăbii se auzi un glas, pe care Jack îl găsi grav și delicat. Acest glas se auzea din ce în ce mai limpede și mai intens la fiecare pas pe care tânărul îl făcea. Desigur era un glas de fată, un glas tânăr și hotărât, care venea de pe una din bărcile pescărești ancorate aici.

—Te urăsc! striga aceasta, aruncând-ui unui bărbat gras o privire tăioasă plină de furie

Nici nu trebuia să auzi ce spune, era necesar să privești o clipă în acei ochi disprețuitori și să-ți dai seama de cele rostite. Pașii ei apăsați se auzeau pe puntea mică și îngustă a vasului. Și în timp ce se plimba astfel, gesticula și rostea revoltată:

—Ce crezi tu că sunt, sclava ta? Toată viața m-am chinuit să te ajut să nu mori de foame, iar tu nici nu ai recunoscut vreodată și acum vrei să-mi spui mie cu cine să mă mărit!

—Ești așa de proastă. Băiatul ăsta face parte dintr-o familie bogată, tatăl său e guvernatorul insulei! se enervă bărbatul.

—Așa, și? îl privi fata, încrucișându-și mâinile.

—Te-ar putea lua în Regat cu el, iar eu aș duce o viață mai bună! accentuă el ultimele cuvinte.

—Ca de obicei... zise ea scârbită. E vorba doar despre orgoliul tău! Poți să visezi cât vrei pentru că oricum n-am să mă mărit niciodată cu el!

—Dacă-i așa atunci nu mai ai ce căuta aici fetițo! o amenință el sprijinindu-se de balustradă.

—Nici nu mai vreau să mai rămân! Mai bine plec în lume. O să-ți dorești să mă întorc și nu mă voi întoarce! și în timp ce îl amenința astfel, fata cobora scările cu spatele.

—O să mori de foame! Unde o să dormi? Pe plajă? râse bărbatul și coborâ în interiorul navei.

În acest timp, Jack care asistase la discuția aprinsă dintre cei doi se apropie cu pași mici urmat de oamenii săi.

—Mai bine dorm pe nisip decât pe barca ta mizerabilă! se auzi revoltător răspunsul fetei.

În clipa următoare, aceasta se izbi cu spatele de pieptul lui Jack. Când se întoarse însă să vadă peste cine a dat, zâmbetul lui șiret o zăpăci de tot.

—Ziua bună senorita, dar unde te grăbești așa de dimineață?

Fata îl privi o clipă mirată, încercând să distingă trăsăturile chipului umbrat de borurile pălăriei, apoi îi răspunse zâmbind dornică să treacă mai departe:

—Habar n-am!

—Stai puțin! o prinse el de mână și o întoarse din drum. Cum adică, o fată frumoasă ca tine pleacă la drum fără să știe unde! îi arătă el același zâmbet șiret.

Complimentul său îndrăzneț o surprinse pe fată, dar n-o făcu să-și piardă cumpătul, ci mai degrabă îi stârni curiozitatea, așa că Jack continuă la fel de stăruitor:

—Și în plus, nici n-am făcut cunoștință. adăugă el șarmant. Dă-mi voie să mă prezint: Căpitanul Jack de Santeira. și zicând astfel, îi sărută fetei mâna, pe care o ținea încă în mâna lui, iar cu cealaltă își ridică ceremonial pălăria, descoperindu-și ochii verzi, pe care ea îi găsi deosebiți.

În tot acest timp privirile celor doi se uniră, iar tânăra îi zâmbi sfioasă.

—Din câte înțeleg eu, sunteți marinari...

—Poți s-o spui și așa, dar noi suntem oameni liberi ai mărilor, care cutreieră apele în lung și-n lat fără să depindă de cineva și fără a putea fi opriți. explică Jack cu glas mândru și convingător.

Fata îl ascultă atentă, iar în ochii ei vîi și mari Jack remarcă o sclipire inteligentă.

—Oooooo! Stai așa! sări ea ca și când mintea i s-ar fi luminat... Sunteți pirați! zâmbi vicleană, accentuând ultimul cuvânt.

În aceeași clipă, Jack se apropie mai mult de ea și i atinse cu degetul buzele catifelate, în semn de tăcere.

—Ssst! Marina Regală nu e prea departe. o avertiză el.

—Deci te temi de Marina Regală, asta înseamnă că ai avut ceva conflicte cu navele lor, căpitane. îi aruncă ea o privire îndrăzneală lui Jack.

Tânărul surâse, fata chiar era isteată.

—De obicei nu dau oricui astfel de amănunte, dar tu senörita ești o fată bună nu-i așa? îi luă el una din șuvițele de păr și și-o trecu ușor printre degete.

Îndrăzneala lui nu o opri pe fată să-i dea o replică pe măsură:

—Nu știi, căpitane. se prefăcu ea. Ce crezi, sunt?

—Deci vrei neapărat să afli. zâmbi Jack. În fine să spunem doar, că o corabie din flota spaniolă era în drumul meu și aveam nevoie grabnică de provizii, așa că am jefuit-o și i-am legat pe bravii soldați de catarg.

—Nu a fost prea frumos din partea ta, căpitane! surâse fata.

—Ce vrei, scumpo? Viața nu e întotdeauna frumoasă. Nu mi-ai spus încă numele tău. îi atrase Jack atenția.

—Shany, așa mă cheamă.

—Bizar și frumos în același timp. rosti Jack șarmant.

—Dar până la urmă ce te aduce pe-aici? îl întrebă ea mirată.

—Afaceri, scumpo. Afaceri. explică el și o apucă de braț, luând-o la pas.

Fata se încruntă. Gestul lui era mult prea cutezător, iar ei tocmai se cunoscuseră.

—Ce fel de afaceri? îl întrebă ea suspicioasă.

—Dacă vîi cu mine, am să-ți arăt. îi zâmbi el prietenos.

Fata ezită să-i răspundă. Știa că nu e bine să meargă la brațul unui străin, care pe deasupra mai era și pirat, dar tânărul căpitan avea ceva ce-o atrăgea și-o intriga în același timp și nu putea să plece.

—Haide și-așa n-aveai altceva de făcut! insistă Jack.

—Bine. acceptă ea într-un final, căci invitația lui devenise mult prea tentantă.

—Cine era pescarul ăla cu care te-ai certat mai devreme? Era tatăl tău? o întrebă el curios.

—Ăla?! Nu! E doar un bețiv. sări ea.

—Si părinții tăi? întrebă el mirat.

—Nu i-am cunoscut niciodată. se întristă ea.

—Îmi pare rău, scumpo. Mai bine vorbim despre altceva... sugeră Jack dându-și seama că subiectul devenise emoționant. Îți place romul? o întrebă el.

—Romul? se miră fata.

—Da romul, acolo unde mergem o să primim foarte mult rom. îi explică Jack.

Mergând astfel printre corăbii, căpitanul și însoțitorii săi ajunseră la o corabie destul de mare. Pe care Jack urcă mândru, salutându-i plictisit pe cei de la bord. Shany îl urmă îndeaproape și împreună fură conduși în cabina căpitanului. Aici, îi întâmpină un senör îmbrăcat cu o haină destul de elegantă și cu inele masive pe toate degetele.

—De Santeira! exclamă acesta bucuros. Mi-ai adus ce ți-am cerut?

—Da senör Lopez. răspunse Jack serios.

—Arată-mi-le vreau să le văd! se ridică senörul de pe scaunul său.

—Mai întâi să văd și eu romul! insistă Jack.

—Prea bine. rosti senörul și le făcu semn oamenilor săi.

Aceștia coborâră jos și se întoarseră cu o ladă mare de rom, pe care o trântiră pe podea. Jack strâmbă din nas nemulțumit.

—Nu e suficient!

—Cum adică e o ladă întregă? îl privi mirat senörul.

—Nu e suficient. repetă Jack. Eu am scormonit fundul oceanului pentru tine. Am intrat într-o corabie scufundată care mai avea puțin și se dărâma pe mine. Mi-am riscat viața. Vreau două lăzi.

Cum Jack părea de neclintit, senörul se apropie mai mult de el încercând să negocieze:

—Lasă-mă măcar sa le văd! insistă el.

În cele din urmă Jack cedă și scoase din buzunar două artefacte din aur pe care le puse pe masă. Senörul le luă și le studie pe rând:

—Superb! exclamă acesta. Aur aztec, găsit de Cortez însăși.

Senörul le dădu apoi unui secund care le duse în cealaltă cameră și în timp ce Jack urmărea cu privirea cele două artefacte, care îi fuseseră șterpelite de sub nas, acesta se apropie cercetând-o curios pe Shany.

—Dacă îmi dai și fata, poți avea două lăzi de rom. își ridică el mâna vrând să-i atingă obrazul fin.

În acea clipă, Shany scoase din teacă sabia lui Jack și o îndreptă spre senör zicându-i amenințătoare:

—Să nu cumva să îndrăznești să mă atingi!

Gestul ei nu îl șocă doar pe senör, care se retrase un pas înapoi, cât și pe Jack care rămase surprins de atitudinea îndrăzneată a fetei.

—Scumpo, nu e frumos să furi! Ce-ar fi să-mi dai sabia înapoi? încercă el să o calmeze.

Shany, însă o îndreptă imediat spre el.

—Deci asta a fost planul tău murdar? Să mă păcălești și să mă dai la schimb pe niște sticle de rom? Și eu am fost așa proastă să cred că vrei să fim prieteni! îl privi ea dezamăgită.

—Dar vreau să fim prieteni, Shany. Trebuie doar să ai încredere în mine! încercă Jack să o convingă.

Ochii fetei priveau speriați când la Jack, când la senörul care zâmbea viclean în spatele său.

—Shany, uită-te la mine! N-am să te dau la schimb pentru rom. Lasă sabia jos! Te rog! îi vorbi Jack blând.

Shany îl privi în ochi și deși era încă speriată, îi înmână sabia. Tânărul o luă și o băgă la loc în teacă. El se întoarse apoi către senör, care încă aștepta să-i audă hotărârea:

—M-ai auzit, nu pot să ți-o dau!

—Atunci asta e tot ce pot să-ți ofer. Îmi pare rău, Jack! îi zise senörul și se retrase.

Jack se întoarse atunci către Shany și luând-o porni încet către ieșire

—Haide! îi zise el, apoi le făcu semn oamenilor săi să se ducă după ladă.

După ce părăsiră corabia cu pricina, Jack o privi pierdut. Fata asta avea ceva ce-l atrăgea. Nu doar că era frumoasă și delicată ca o păpușă, dar atitudinea ei spontană, felul în care-i vorbise și privirea tăioasă pe care i-o aruncase senörului, toate acestea îl fascinau la ea.

—De ce nu ai acceptat schimbul, oricum eu nu însemn nimic pentru tine, sunt doar o străină? îl întrebă ea dintr-o dată.

—N-aș fi putut... poate că suntem pirați, dar nu suntem așa. Crede-mă, nu m-am așteptat la o propunere ca asta, dacă știam nu te-aș fi luat cu mine. îi explică el.

—Și până la urmă, de ce m-ai luat cu tine? continuă ea să-l întrebe.

—Pentru că mi-erai simpatică. Tu de ce ai acceptat să vii?

—Adevărul este că simțeam nevoia să vorbesc cu cineva, iar tu m-ai făcut să râd și să uit de problemele mele. Vezi, nu am foarte mulți prieteni... îi explică ea întristată.

—Păi, acum ai unul în plus. îi zâmbi el.

—Dar cum am putea noi să fim prieteni? îl privi fata mirată.

—Ce vrei să spui?

—Tu ești pirat și probabil că acum ai să te întorci la corabia ta, am dreptate?

—Da, e adevărat. confirmă Jack înțelegând unde vrea fata să ajungă.

—Am să te mai văd vreodată, căpitane Jack? îl întrebă ea.

Jack de-abia aștepta să audă aceste cuvinte. Tânărul se opri și se întoarse zâmbind spre ea:

—De ce, scumpo? Ți-ar plăcea să mă mai vezi vreodată?

—Poate... surâse ea.

Jack îi zâmbi, apoi le strigă oamenilor săi:

—Băieți, luați-o înainte! Eu o să mai zăbovesc pe-aici cu senõrita. zâmbi el viclean.

Cei doi bărbați se opriră pentru un moment ascultând ordinul căpitanului, apoi își continuară drumul, lăsându-l pe acesta singur cu fata. Jack se apropie mai mult de ea. Era atât de frumoasă, că se abținu cu greu să n-o sărute. Ochii ei mari și căprui, inocenți ca de copil, erau împodobiți cu gene lungi și dese care dădeau privirii un aspect misterios și visător. Deasupra lor se arcuiau sprâncenele subțiri peste care mai alunecau uneori jucăușe șuvițe din părul șaten și lung. Nasul era mic ridicându-se obraznic în sus, dorind să accentueze o doză de tupeu interioară. Buzele subțiri și moi descopereau și ele deseori un zâmbet copilăresc, atât de viu. Întregul ei chip era plăcut și dulce, cât despre corpul fetei, ca o sculptură maiestuos lucrată, cu linii fine și curbe senzuale, ei bine acesta îl înnebunea pe Jack. Tânărul o studie atent din cap până în picioare. Fata purta o cămașă albă legată sub sâni, care îi puneă în evidență talia de viespe, iar în picioare avea o pereche de

pantaloni strâmți dintr-un material deschis la culoare și era încălțată cu cizme.

—Ce e? îl întrebă ea mirată neînțelegându-i privirea insistentă.

—Nimic, doar mă gândeam. minți Jack.

—Și ai de gând să-mi spui și mie cine era nemernicul ăla de mai devreme?

—E doar un negustor nebun. râse Jack. Genul de negustor care poate să vândă orice îi cade în mână. explică el.

—Și statuetele de aur pe care i le-ai dat, ce era cu ele?

—Corabia celor care le transportau s-a scufundat undeva în sud de Marea Caraibilor. Negustorul a aflat și mi-a promis că îmi dă la schimb acel rom dacă reușesc să lerecuperez.

—Probabil că valorau ceva statuetele alea... căzu Shany pe gânduri.

—Nu mai contează acum. zâmbi el. Hai să vorbim despre tine! Zici că nu ai părinți?

—Nu, nu am. îi confirmă fata.

—Nici frați sau surori? o mai întrebă el, luând-o încet la pas.

—Nu.

—Și cu ce te ocupi tu mai exact în portul ăsta? se încruntă el.

—Până de curând am fost servitoare la casa guvernatorului... explică ea.

—Și cum ai refuzat să te căsătorești cu fiul său nu mai poți să te întorci acolo. concluzionează Jack.

—Tu chiar ai auzit tot ce-am zis? se miră fata.

—Aproape tot. îi zâmbi Jack. Și de ce mă rog nu vrei să te măriți cu fiul guvernatorului?

—Pentru că nu îl iubesc și e un prostănac. explică ea.

Tocmai în acea clipă, de pe o stradă lăturalnică, le apăru în cale un senõr călare, îmbrăcat în haine scumpe. Fata tresări speriată și făcu un pas înapoi:

—Don Cristiani! exclamă ea.

—Shany, draga mea, te-am căutat peste tot! și bărbatul descălecă. Uite ce e, vreau doar să vorbim, te rog vino cu mine! o îndemnă el.

—Vă rog să-mi spuneți aici ce aveți de spus! insistă fata. Nu există secrete între mine și prietenul meu Jack.

Senörul își aruncă suspicios privirea asupra tânărului ce mergea la brațul fetei.

—Prea bine, atunci. Știi că au existat niște neînțelegeri între tine și fiul meu, dar băiatul te iubește în felul lui, Shany.

—Aia nu e dragoste, Don Cristiani și știți bine asta! se revoltă fata.

—Uite, am să fac tot posibilul să fiți fericiți. N-o sa îți lipsească nimic toată viața, tot ce trebuie să faci e să spui DA! încercă acesta s-o convingă.

—Îmi pare rău, nu pot! îi răspunse ea hotărâtă.

—Cum îndrăznești să-mi vorbești așa, Shany? Patru ani de zile ai stat în casa mea și nu poți să-mi acorzi un gram de recunoștință! răbufni senörul pierzându-și răbdarea.

—Dacă asta înseamnă să mă mărit cu fiul dumitale, nu Don Cristiani! Prefer să nu ți-o acord! ridică Shany tonul.

Mânios senörul o apucă atunci de mână trăgând-o violent spre el:

—O să te măriți cu fiul meu, fie că îți convine sau nu!

Fata se smuci din mâna lui, iar Jack o trase protectiv lângă el.

—Hei, nu te atinge de ea! îl avertiză el pe senör și își dădu la o parte paltonul, lăsând să se vadă pistolul de la brâu.

—Și ce ai să faci ai să mă împuști! râse senörul. Știi măcar cine sunt eu?

—Nu și nici nu îmi pasă. îi răspunse Jack sfidător.

—Gărzi!!! Pune-ți mâna pe ei! se auzi atunci glasul senörul strigând.

Jack privi atunci în spate și zări doi ofițeri ai Marinei Regale, care alergau înarmați spre ei.

—La naiba! Fugi Shany, fugi! o îndemnă el pe fată.

Împreună o luară la fugă prin port, printre mărfurile negustorilor, deranjându-le și împrăștiindu-le în urma lor.

—Ești nebun!? O să ne omoare! îi strigă Shany speriată.

—Nu te mai uita în spate, doar fugi! îi zise el.

În curând ieșiră din port, iar puștile celor doi ofițeri se descărcară gălăgioase. Din fericire, gloanțele lor nu îi nimeriră pe fugari. Aceștia intrară în umbra deasă a păduri, iar ca să scape de cei ce îi urmăreau, Jack o trase pe Shany în spatele unui copac bătrân și gros. Ofițerii îi urmăriră, dar nu îi văzură și bănuind că probabil o luaseră înainte, continuară să îi caute prin pădure.

Jack profită imediat de ocazie și coborâ spre poteca pe care venise.

—Repede, până nu ne văd îi zise el fetei!

Shany îl urmă încă speriată și împreună ieșiră pe plajă.

—Încă mai vrei să fugi în lume? o întrebă el, trăgând grăbit barca la apă.

—Da... îl privi ea mirată, ajutându-l.

—Bun, pentru că acum e momentul! zise Jack și o ajută să urce în barcă.

Tânărul începu apoi să vâslească cât mai departe de mal. Nu se îndepărtară însă prea mult, că cei doi ofițeri coborâră și ei pe plajă. Aceștia își ridicară imediat puștile și le îndreptară spre ei. Gloanțele începură a vâjâi prin aer, iar Jack nu se putu abține să nu-i injure pe cei doi ofițeri.

—A naibii Marină Regală! Lasă că vă arăt eu vouă! Capul jos, păpușă! Și nu da drumul la vâsle!

Shany îl ascultă și se ghemui pe fundul bărcii. Curajul lui o impresionă pe fată. Jack își scoase pistolul fără a mai sta pe gânduri și trase. Glonțul lui nu îi atinse pe ofițeri. Tânărul nu se lăsă însă, ci trase din nou de această dată țintind mai bine. Spre mirarea tuturor unul din bărbații în uniforme căzu lovit. Celălalt se opri atunci și își trase partenerul rănit la adăpost.